Budějovicích ze dne 12. listopadu 1919, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 b) tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se proti rozsudku, odsuzujícímu obžalovaného pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 b) tr. z. zmateční důvodů § 281 čís. 9 a) i b) tr. ř., navrhujíc zrušení rozsudku a odsouzení toliko pro přestupek krádeže. Než zmateční stížnost vůbec nedovozuje, že by v přítomném případě šlo o skutkovou podstatu krádeže místo podílnictví na krádeži, dotyčný návrh jest tudíž patrně ve směru tom nepřesný a má zníti na přestupek podílnictví na krádeži. Z toho a z vývodu zmateční stížnosti, jež obrací se jen proti tomu, že soud při běžných zlatých mincích, o něž jde, nevzal za základ kvalifikace nominelní jich cenu, nýbrž vnitřní jich cenu, 200 K převyšující, vyplývá též, že nejde o zmateční důvody číselně citované, nýbrž že uplatňuje se zmateční důvod § 281 čís. 10 tr. ř. Není však odůvodněna. Rozsudek vším právem rozlišuje mezi nominelní cenou běžných zlatých mincí a cenou zlata, která v době spáchaného skutku nominální cenu daleko převyšovala. Byť i ažiotáž se zlatými penězi byla zakázána, přece nelze skutečnou tuto diferenci ve prospěch pachatele trestního činu pominouti. Příčilo by se to přímo zásadě § 173 tr. z., jenž jistě nemíní ustanovením poslední věty postavení pachatelovo zlepšiti, a bylo by to v přítomném případě tím křiklavější, když obžalovaný sám, jak zjištěno, prodejem ukradených zlatých mincí utržil daleko přes 200 K.

Čís. 180.

Členové místního demobilisačního výboru náležejí k osobám jmenovaným v § 68. tr. z.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1920, Kr I 667/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa L. do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 3. října 1919, pokud jím byl uznán vinným přestupkem dle § 312 tr. z. z těchto

důvodů:

Rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným, že slovem urazil Františka J. a Viléma R., členy místního demobilisačního výboru, tedy osoby v § 68 tr. z. jmenované, když konali svůj úřad. Zmateční stížnost provádí důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř. proti tomuto výroku v ten smysl, že Františka J. a Viléma R. nelze pokládati za osoby jmenované v § 68 tr. z. a že tedy nebylo způsobilého předmětu ku spáchání přestupku dle § 312 tr. z. Dle zjištění rozsudku byl František J. předsedou a Vilém R. jednatelem demobilisačního výboru, ustanoveného dle zákona ze dne 10. prosince 1918 čís. 63 sb. z. a n. Dle § 10 tohoto zákona zřízeny jsou jakožto výkonné

orgány ku provedení zákona místní výbory demobilisační; výbory ty skládají se ze 6 členů a předsedy; členy výboru jmenuje politický úřad prvé stolice; členové povolají většinou hlasů předsedu; neučiní-li tak v ustavující schůzi, kterou svolá politický úřad první stolice, jmenuje ho tento úřad. Dle § 11 koná vrchní dozor na činnost demobilisačních výborů ministerstvo sociální péče. Je tedy zřejmo, že členové místního demobilisačního výboru jsou již jakožto osoby, zřízené úřadem státním, osobami, jmenovanými v § 68 tr. z., že však jsou jimi tito politickým úřadem jmenovaní členové i volený předseda také jakožto úředníci, totiž osoby povolané ve smyslu § 101 tr. z. bezprostředním nebo nepřímým veřejnoprávním příkazem k obstarání záležitostí vládních, kdyžtě úkolem jejich je právě fungovati jakožto výkonné orgány za účelem provádění zákona o podpoře nezaměstnaných. Právem tudíž přiznal naříkaný rozsudek jmenovaným funkcionářům demobilisačního výboru ochranu §§ 68 a 312 tr. z.

Čís. 181.

Krádež, spáchaná z nouze, není ještě beztrestna pro neodolatelné donucení.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1920, Kr I 107/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Konráda L. a Adolfa M. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 23. ledna 1920, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174-II. a), c) a 176-II. a) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti č. 9 b) § 281 tr. ř., dovozuje, že soud porušil zákon výrokem, že obžalovaní odcizivše ve společnosti ještě s třetím pachatelem jako spoluzloději z držení Ignáce S. z uzavřené místnosti 2 prasata, jednali sice z nouze, nikoliv však z neodolatelného donucení, jaké má na mysli § 2 lit. g) tr. z. Stížnost poukazuje na to, že obžalovaný Konrád L., maje jako horník 411 K měsíční mzdy, nemohl z výnosu své práce vyživiti 7člennou rodinu, obžalovaný Adolf M. z týdenní mzdy 70 až 90 K vydržovati 4člennou domácnost. Obě rodiny prý trpěly takový hlad, že sešly tělesně i duševně, takže obžalovaným nezbylo, než sáhnouti na cizí majetek, chtěli-li zachrániti životy svých příslušníků. Síla jejich odporu k trestním činům byla prý otřesena, když viděli, že S. krmil prasata ovesnou rýží, kroupami a brambory, kdežto jejich rodiny hynuly hladem. Soud nalézací zjistil na základě provedeného šetření, že obžalovaní žili sice se svými rodinami v nouzi; nezjistil však, že by jejich tíseň a nouze o potraviny byla taková, že by byli vydáni hladu. Přiznal proto obžalovaným polehčující okolnost dle § 46 lit. f) tr. z. vyloučil však, že by obžalovaní byli jednali z neodolatelného donucení, vylučujícího trestnost dle § 2 lit. g) tr. z. Neboť tím dlužno rozuměti jen takové donucení, jemuž vůbec nelze odolati, neb